

SZÉP
ÁLMOKAT,
OLIVÉR!

SEBASTIAN MARINO

SZÉP ÁLMOKAT, OLIVÉR!

Sebastian Marino

(Eszter Szabolcs)

Kiadó: EZ-Könyv © 2021

ISBN epub: 978-615-6279-37-8

ISBN pdf: 978-615-6279-38-5

A szöveget gondozta: Városi Emese

Borító: Borka Szabó

Minden jog fenntartva!

Kérlek, tiszteld meg e könyv íróját, és annak sok-sok ráfordított munkáját, hogy illegálisan nem adod tovább ezt az e-könyvet. Az e-könyv utánkövetésre alkalmas vízjelet tartalmazhat.

Szép álmokat, Olivér!

Ez a könyv nem egy Hunter S. Thompson Félelem és reszketés Las Vegasban, és természetesen nem is kívánom a kábítószereket dicsőíteni. Ez a könyv emberi sorsokról, és rosszul meghozott döntések sorozatáról szól. Hogy miként képes egyetlen rossz döntés, egy röpké pillanat tönkretenni, megváltoztatni emberek életét.

Nem fogok hazudni. A műben szereplő kábítószeres élmények egy része saját, míg másik része internetes élménybeszámolókon alapszanak. Hogy megbántam-e? Nem mondhatnám, hiszen azok az évek kamaszkorom szép éveit voltak, ezen élmények hozzám tartoznak, és mindig szívesen gondolok vissza rájuk.

Hogy ha visszamehetnék az időben, mindent másképp csinálnék? Igen, azt hiszem, mindenképpen. Tanulnék, egyetemre mennék, ahogy más normális gyerekek. Ugyanakkor hiszem, hogy ki van kövezve számunkra az út, melyen így vagy úgy, de végig kell mennünk. Az én utam ez volt. Az mindenesetre sokkoló, hogy a körülöttünk lévő világnak milyen nagy hatása van a személyiség fejlődésünkre.

Az esetleges problémák okaira sosem a gyerekekben kell keresni a választ, hanem ott, ahol felnő. Szegény szülők gyermekei csak ritkán tudnak kitörni, többnyire bűnözők, drogkereskedők vagy prostituáltak lesznek. Vagy négy műszakban güriznek egy gyárban, de túlságosan nagyratörő álmaik nem lehetnek, mert egyszerűen nincs más választásuk, és senki sem foglalkozik velük.

Az ember önző faj, és ha pénzt lát, elveszíti a fejét. Többségük bárkin képes átgázolni érte, pedig bizonyos dolgokat nem lehet megvenni rajta, azokat, amik szerintem a legfontosabbak volnának. Felesleges felsorolnom, milyen dolgokra gondolok, hiszen most valószínűleg mindenkinek más jut eszébe.

A gyereknevelésnél szerintem nem a gyerekre kéne elsősorban figyelni, hanem az őt körülvevő dolgokra, hiszen láthattuk már a Második Világháborúban is, hogy a környezet manipulálásával az ember rávehető rablásra, erőszakra, és sajnos a gyilkosságra is. Ez alól nem sok ember képez kivételt még ma sem. Szomorú, de ez van. Mondhatjuk, hogy mi nem lennénk képesek erre vagy arra, de nem tudni, hogy abban a szélsőséges környezetben miként torzulna a személyiségünk.

Szóval az csak egy illúzió, hogy magunk alakítjuk a sorsunkat. Jól hangzik ugyan, de attól még nem feltétlenül igaz. A könyvben ezeket a dolgokat próbáltam a felszínre hozni. Igyekeztem a műből és a témából egyaránt a legtöbbet kihozni.

A történet és a szereplők a képzelet szüleményei, melyek megírásakor természetesen saját élményekre, emlékekre és érzésekre is támaszkodtam.

1. Rész

Az új élet

1999. május 30. reggel

Még csak fél kilenc van, de máris totál kész vagyok. Korábban is szívtam már füvet meg hasist külön-külön, így együtt azonban egy kicsit sok volt. Ráadásul matek van, mind közül ezt utálok a legjobban. Legalábbis a tanárt. Elég elviselhetetlen ez az idióta. Folyamatosan papol itt nekünk: szeresd az életet, élvezd az életet, tanulj és sokra viheted, közben pedig fogalma sincs, ki honnan jött.

Neki persze könnyű. Az apja elég jómódú, aki mindent a fia segge alá rakott. Alig múlt huszonnégy éves, de már azt hiszi, több élettapasztalata van, mint nekem. Bár ugyan mit is tudhatna rólam?

Szinte már idegesít a jelenléte. Szerinte mindenki egyenlő eséllyel indul az életben. Hát... szerintem pedig nem. Arról nem pofázik, hogy mennyi éhező gyerek van

országzerte, akik örülnek, ha mindennap jóllakhatnak, nem hogy továbbtanuljanak. Legtöbbjük amint lehet, otthagyja a sulit, majd vagy elmegy dolgozni, hogy a szüleit segítse, vagy pedig rossz útra téved és esetleg tolvaj vagy drogkereskedő lesz. Ezeknek a gyerekeknek nem lehetnek álmaik. Vagy legalábbis nem túl nagyratörőek.

Szóval itt van ez az életművész tanár, aki szerint bárki kitörhet. Makulátlan külseje elárulja, honnan is jött. Alig magasabb nálam, vállig érő fekete haját lófarokban hordja.

Érdes hangja és a társaim röhögcsélése most eggyé olvadnak fejemben és kissé ijesztően hatnak. Mintha csak valami robotok vennének körül. Annyira megőrjít a hangzavar, hogy inkább a padra hajtom a fejemet és próbálok a gondolataimba merülni. Mert ilyenkor azt szeretem a legjobban csinálni, filozofálgatni az élet dolgairól. Vagy inkább az értelméről, mert hát ugye az relatív dolog.

Van, akinek ballagásra egy kocsi az igazi ajándék, van, akinek ha teszem azt, meggyógyul egy halálos beteg szerette. Az egyik a Seychelle-szigetekenél nem adja alább, a másiknak elég a Balaton. Voltam már fenn is valamikor, de jó ideje nekem már csak a sötétség jut osztályrészül. A

tanár úrnak persze most is lennének fasza idézetei az életről.

Ugyan, mi értelme volna az életemnek? Alig két éve elveszítettem mindent, ami fontos volt számomra. Egy drogos vagyok, aki alkoholista apjával él egy albérletben, ahonnét ráadásul a hó végéig ki kell költözniük.

Elmélkednék még az elcseszett életemen, de ekkor gondolataimból padtársam Nolen zökkent ki.

– Olivér, kelj már fel! Ez a barom még észreveszi, hogy alszol.

Nolen, fogalmam sincs honnan kapta fura nevét, barátként tekint rám, nekem azonban már semmit nem jelent a barátsága. Ami valaha fontos volt nekem, már nem létezett többé, csak tengernyi űr és fájdalom maradt, ami megkeményítette valaha érzékeny szívemet. Ő csupán egy haver, akivel jó együtt piálni, zöldezni, ekizni, meg ilyenek.

– Hol nem szarom le, ember? Lassan tizennyolc leszek, kétszer buktam. Szerinted érdekel, ha egyest ad? Az se érdekel, ha kirúgnak. Mit gondolsz, ki fogja nézni az ellenőrzőmet? A fater? Lefogadom most is matt részeg és

a hányásában fetreng – felelem enyhe gúnyos mosollyal arcomon.

Nolen rám néz a fűtől vérvörös szemekkel, majd vigyorogva így szól:

– Te hülye vagy, ember. Bár úgyis tudod, hogy veled tartanék, haver.

– Velem ne tartsál, Nolen. Az én utam már csak lefelé visz, ezt te is nagyon jól tudod. Kilakoltattak minket. Holnapig maradt határidő, és mehetek a faterral a hajléktalanszállóra –felelem mélyet sóhajtva.

– Dehogy mész! Passzold le az öreget valahová, aztán gyere hozzám. A nővéremmel lakom, őt úgyse zavarod. A pasijával lóg egész nap – válaszolja, miközben kezével finoman sodorni kezdi az újabb jointot.

Nolen fél fejjel lehet alacsonyabb nálam. Szőkésbarna haját rövidre nyírva hordja, mely csak úgy csillog a fél kiló zselétől, amit mindennap a fejére tesz. Nem felelek neki, mert szerintem maga sem gondolta komolyan, amit az imént mondott, bár ki tudja? Nolennél sosem tudni, mikor poénkodik és mikor beszél komolyan. Különösképp mikor be van tépve. De ezt leszámítva jó gyerek, aki mindig megosztja velem a cigijét.

– Öcsém, ettől a rakétától megint fejre állunk majd. Vége a mateknak, lógjunk el. Eléggé unom már ezt a szart – mondja, miközben végignyalja a cigi papírt.

– Nem is tűnik rossz ötletnek. Lassan úgyis kezdek lejönni a cigiről, ami utána marad, a fáradtságot meg nem nagyon szeretem – felelem, miközben fejem visszahajtom a kemény padra.

Velünk kettőnkkel nemigen foglalkoznak a tanárok. Kétszer is megbuktunk, és már egyikük sem lát reményt, hogy embert faragjon belőlünk. Levették rólunk a kezüket. Kívülálló vagyunk egy egyébként is retardált osztályban. A legtöbb csak hülyéskedni jár be. A nap első felében még viszonylag aktívak, de aztán már a baromkodáshoz is túl fáradtak és alig várják, hogy hazamehessenek. Bár ezzel én sem vagyok másképp.

Az a baj, hogy azokban az években, amikor a legjobban kéne a továbbtanuláshoz tanulni, a legtöbb diák még komolytalan és nem gondol a jövőjére. Helyette inkább elvégeznek egy gyorstalpalót vagy szakmunkások lesznek. Mire pedig valóban benő a fejük lágya, többnyire már túl késő. Ha szerencsájük van, estin elvégezhetik az iskolát, de család mellett erre sincs túl sok esély. Hát igen.

Azok a feledhetetlen kamaszévek rányomják bélyegüket az ember egész életére. Jó, ha egy harmincfős osztály harmada továbbtanul.

Persze, lehet, hogy ez nem véletlenül van így. Gondoljunk csak bele, mi lenne, ha mindenki idő előtt megkomolyodna és előretekintve az életére inkább a tanulást választja? Akkor kik végeznék az aljamunkát? Az a néhány, akik extrém módon szegények, és még ösztöndíj mellett sem tudják fedezni a költségeket? Nyilván így sem működhetne a világ. Esetemben persze teljesen másról van szó, de az anyagiak is közrejátszottak sorsom alakulásában.

Látszik, hogy mindenki unja már az órát, mert a korábbi hangzavarnak nyoma sincs. Az alig negyven négyzetméteres teremre csend borul, csupán a falióra egyhangú kattogása visszhangzik. A kopott, agyonfirkált padok három sorban helyezkednek el. Nolennel mi legszélül ülünk, az ablak mellett. Ha lehet, mindig őmellé ülök. Május van, a kitért ablakon át beáramló friss levegő kellemesen simogatja az arcomat. Szeretem a tavaszt, talán a legszebb évszak. A nyárral sincs bajom, de túl

meleg van és hacsak az ember nincs vízközelben, akkor kibírhatatlan.

A csendet most Dávid töri meg. Ő az osztály kockája, ami külsőjén is tükröződik. Oldalra fésült haj, és vastag sztk-keretes szemüveg. Tipikus. Amúgy mindenki utálja, mert egy spicli.

– Nézd már a seggnyalót! Minden kérdésre ő akarna válaszolni. Úgy csinál, mintha lenne másik jelentkező is, pedig aztán rajta kívül mindenki leszarja az órát. Elképzelni nem tudom, hogy lehet valaki ilyen. Jól tanul, nem káromkodik, olyan, mint aki most szökött a Bibliából.

Nolen maga is megmosolyogja, amit mondott, én azonban képtelen vagyok jó pofát vágni hozzá, hiszen alig három éve magam is épp olyan voltam, mint Dávid. Zalaegerszegen éltem, volt anyám, apám, jól éltünk, szerényen, de mindenem megvolt. Tele voltam célokkal és álmokkal.

Volt egy gyönyörű barátnőm Noémi, akivel imádtuk a történelmet, és az volt az álmunk, hogy egy nap majd egyetemre megyünk és Pompeiiben leszünk régészek. Rengeteget nevtünk, álmodoztunk, kirándultunk és tanultunk. Ugyan, hogy mondhattam volna el Nolennek,

hogy a lány, akit szerettem, kiugrott a tizedikről, miután szülei eltiltották tőlem, mert állapotos lett, és mert mi nem voltunk elég jómódúak nekik.

Édesapja volt a város legbefolyásosabb embere, aki lánya halála utána tönkretette az életünket. Mindkét szülőmet kirúgták, anyám pszichiátriára került, apám pedig belebetegedett és alkoholista lett. El kellett költöznünk a városból ide Szombathelyre abban a reményben, hogy idáig nem érhet el a kezük, de tévedtünk. Apámat itt is kirúgták és ismét az ital rabságába került.

Hogy mesélhettem volna el mindezt Nolennek, hogy életem szerelme gyermekemmel, akit szíve alatt hordott, alig tizenöt évesen öngyilkos lett, és vele együtt foszlottak szét közös álmaink? Nolen jó haver, de életem korábbi szakaszát inkább megtartom magamnak. De egy biztos, bármit megadnék, ha visszamehetnék az időben és újra szövögethetnénk közös jövőnket Noémivel.

Fáj visszagondolnom azokra az időkre. Szörnyen fáj. Így most a távolból olyan, mintha álmom lett volna az egész. Egy gyönyörű álmom, mely bár soha ne ért volna véget, de sajnos véget ért.

Gyönyörű volt, akárcsak Noémi maga. Még most is magam előtt látom szép tengerkék szemét és bájos, apró szeplőpontos arcát, aranylóan szőke haját, amint magához ölel és pusztit nyom az arcomra. Szinte minden rá emlékeztet. Mikor meghallom a rádióból a kedvenc közös dalunkat, a Happy Gangtól a Fialat szerelmet, a szívem szakad meg. Az összes közös kazettánkat elégettem, azt az egyet viszont képtelen lettem volna. Értelmetlen és felesleges ez az egész. Talán jobb lett volna, ha inkább én haltam volna meg.

Egy könnycsepp hull a padlóra, miközben homlokom az asztal lapján pihentetem. Ugyan nyomja a fejemet, most mégsem emelhetem fel. Rettegek tőle, hogy meglátják a könnyeimet. Mit tud a sok balfasz az életemről és érzéseimről. Kívülről lehet, hogy vadnak tűnök, de legbelül ugyanaz az érzékeny kiskamasz vagyok, aki voltam. Álruhát viselek az élet nevű álarcosbálban.

Elmélkednék még, de most Nolen rekedt hangja zökkent ki letargiámból.

– Este lesz a lakótelepen egy garázs party. Gyere el kicsit kikapcsolódn! Ne görcsölj otthon az öregeddel – mondja, majd rövid szünet után így folytatja: – Ez egy új

divat az egyesült királyságban, rave partynak hívják, viszek pár ekit meg egy kis haskát. A pörgés után jól esik majd. Ellazít.

Nolen Magyarországon született, családja egy része viszont anyai ágról a királyságban él. Minden nyarat náluk tölt. Talán ezért rukkolt elő a rave party ötletével. A feltörő fájdalmas emlékek tükrében nem is jöhetett volna jobbkor a meghívása. Legalább kicsit kiengedem a gőzt.

– Jól hangzik, haver. Hányan lesznek? Mert most valahogy nem vágyom nagy felhajtásra – felelem, miközben fejemet felemelem a padról.

– Csak te, én, a nővérem, a pasija meg valami haverjuk. Igazából csak egy kicsit ki akarunk kapcsolódni, de otthon nem megy. A szomszédok folyton rinyálnak, ha zajongunk. Ahelyett, hogy inkább ők is beszállnának – válaszolja elégedett vigyorral arcán, miközben pulcsija ujjával megtörli taknyos orrát.

– Nem lesz kevés a hely, ember? Mégiscsak egy garázsról beszélünk. Nekem egy garázsról az autók jutnak eszembe, nem pedig egy diszkó.

– Dehogy! Faszán berendeztem. Le is vittem már a régi kanapénkat. Van stroboszkóp meg minden, ami kell –

feleli Nolen, miközben maga előtt lóbál egy kis tasak ecstasyt. A színes tabletták dallamosan zörögnek minden rázásnál.

– Rakd már el, te idióta, ha nem akarsz a garázs helyett a fogdában éjszakázni – felelem, mire ő széles vigyorral fején:

– Ne szard össze magad, ez csak m and m's cukorka. Minden rendben megy majd. Jó lesz a zene is. Pörgős happy hardcore. Hallottál már olyat? Menő most Angliában.

– Nem Nolen, nem hallottam – felelem kissé lefáradtan. Nincs most igazán kedvem beszélgetni.

– Itt van egy kis ízelítő– nyújt felém egy színes kazettát, melyet mosolygós kis arcocskák díszítenek. – Hallgass bele, nem fogod megbánni.

Kissé erőltlenül ugyan, de átveszem tőle a kazettát, majd lehajolva kotorászni kezdek a táskámban. A tanár ügyet sem vet ránk. Mind azt várják, mikor töltjük be a tizennyolcat és húzunk onnan a faszba, hogy ne rontsuk tovább az iskola levegőjét. Bár az a levegő szerintem már nélkülünk is épp elég romlott. Sokszor azt hiszik, a gyerek hülye, pedig lehet, hogy csak egy kis segítségre és

támogatásra van szüksége. Belegondolni is rossz, hogy mennyi tehetséges gyermek veszik el az élet útvesztőjében. Egy tanár nem tud harminc gyerekre figyelni. Persze mondhatnánk, hogy ott a szülő, figyeljen rá ő, de az az igazság, hogy amint a gyerek bekerül a suliba, onnantól kezdve az ottani környezet lesz rá hatással és a szülő elveszti a kontrollt. A diákok nagy része, magamat is beleértve, más arcát mutatja otthon, mint a suliban.

Kis időbe beletelik míg előhalászom a sok, számomra már felesleges könyv közül a walkmanomat. Nolen szeme megakadhatott rajta, mert most így szól:

– Az meg honnan van? Add már el nekem!

– Meghibbantál, ember? Szinte még zsír új – felelem. Miközben letekerem a fülhallgatót, még hozzáteszem mellékesen: – Tegnapelőtt loptam a buszon.

Nolen ettől persze röhögőgörcsben tör ki, ami a fütől néha a legrosszabbkor tör az emberre. Bár még mindig jobb, mintha beparázna. Olyankor a félelem szinte megbénítja az embert. Fél a haláltól, az élettől és úgy egyáltalán mindentől, ami körülveszi. Főleg attól, hogy

valaki észreveszi rajta. Szerencsére csak az erősebb cigiknél szokott rám törni ilyen szintű félelem.

Még mindig tisztán emlékszem az első ilyen élményemre. Hirtelen azt sem tudtam, hol a faszban vagyok, az idő- és térérzékelésem teljesen felborult. Eltorzultak körülöttem a hangok és azt hiszem, nagyon féltem. Ijesztő volt, mert a mai civilizált világban már ritkán van okunk úgy igazán félni. Nem sűrűn rohagnak félőrült emberek késsel a kezükben. Én most már csak talán akkor érzek hasonlót, ha tisztán szívom vagy hasissal keverem.

Szeretek füvezni, de a lightos cigik már nem hoznak lázba. Mindig hiányzik az a mélyebb érzés, mint amit például a mai is nyújtott. A gyenge arra jó, hogy az ember a haverokkal röhögjön, filmet nézzen, de én inkább jobb szeretek elmélyedni a gondolataimban. Ahhoz pedig ez kevés. Persze, időnként feldereng a korábbi életem is, akár egy álom. Ilyenkor képzeletem annyira magával ragad, hogy szinte újra átélem azokat a régi szép emlékeket. Újra magam mellett tudhatom Noémit, hallhatom szép hangját, láthatom gyönyörű mosolyát. Aztán persze mindig jön a

keserű ébredés, mert valaki megzavar. Ilyenkor szívem szerint magam mögött hagynám ezt a világot.

Nolen hangos röhögése persze ránk irányította mindenki figyelmét. Ha nem szarnám le az egész iskolát, még érdekelne is, de engem már minden hidegen hagy. Én már csak várom a végét. No, nem csak a sulit, hanem az egész elcseszett életemét. Már ha egyáltalán lehet ezt annak nevezni. Rossz látni a többiek önfeledt nevetését. Bármit megadnék, ha csak egy napra a helyükben lehetnék és mindent elfelednék. Nem értem, miért ilyen kegyetlen velem az élet. Mivel érdekeltem ki? Nem bántottam senkit, csak éltem az egyszerű, de boldog életemet.

– Nolen, fejezd be! – rivall rá a tanár úr, amitől persze az még jobban nevet.

– Nolen, hagyd már abba!

– Ne röhögtessen, már tanár úr! – feleli könnyes szemekkel.

– Nolen, Olivér takarodjatok ki innen!

– Már itt se vagyunk – válaszolok, miközben felállok és vállamra veszem a táskámat.

– Húzzunk innen a faszba – mondja Nolen, majd példámat követve felkapja cuccait és utánam siet.

Nincs sok értelme már ennek az egésznek. A tanár nem akarja, hogy itt legyünk, mi meg amúgy sem akarunk itt lenni, szóval felesleges ez a képmutatás. Mindenkinek így a legjobb.

Még utoljára látom a tanár vérvörös arcát, miközben az ajtó felé közeledünk. Már-már attól tartok, nekünk ugrik az a balfasz. Idegesítő alak, aki nem tudja elviselni, ha nem érvényesítheti a tekintélyét. Agyára ment a hatalom. Általában az olyanokból lesz ilyen ember, akiket basztattak a suliban. Ki tudja, talán őt is. Ez az ő bosszúja.

Szinte fellélegzem, ahogy kilépünk az ajtón. Bentről még hallom a sok idióta röhögését. Alapjáraton bírom őket. Jókat lehet velük, rajtuk röhögni. Kivétel ez alól persze csak Dávid, a mintagyerek. Gyűlölöm, mert a régi önmagamot látom benne. Azt az embert, aki nem létezik többé, talán csak valahol mélyen az elmémbe elrejtve. Hiányzik a régi énem és életem, de sajnos nincs visszaút. Egyetlen boldogságom két méterrel a föld alatt nyugszik, anyám egy roncs, apám meg szinte folyton részeg. Ugyan, kinek lenne így kedve tanulni, meg úgy élni egyáltalán? Pedig anno semmit sem szerettem jobban csinálni, mint Noémivel együtt tanulni. Jó dolog, ha az embernek célja

van és meg is próbálja elérni. De nekem sajnos már nincs semmilyen célom, csak sodródok az élet tengerén.

Jólesik most a fűtől elernyedtettem kicsit kinyújtóztatni a folyosón. Nolen vérvörös szemmel néz rám vagy mögém, vagy nem is tudom, mit néz tulajdonképpen. Látszik rajta, ő is lefáradt. Hosszú ez a nap, pedig még csak most kezdődött.

– Mi legyen most, Oli? Hazamész vagy tépjünk még egyet?

– Hova haza, Nolen? Holnap megyek apámmal a hajléktalanszállóra. Persze, hogy tépjünk, ez nem kérdés.

Nolen most gyengéden megveregeti a vállam. Tekintetéből mély együttérzés tükröződik. Nem az a lenéző pillantás, amit többnyire tapasztalok, hanem őszinte együttérzés. Igazából senki sem tudja elképzelni, mikén megy át a másik, amíg bele nem kerül az ő világába.

– Ne parázz, nálam mindig van helyed, te is tudod.

– Hát persze. Kösz haver, jó, hogy számíthatok rád – felelem, és egy pillanatra elgondolkodom, meséljek-e neki Noémiról és az emberről, aki valaha voltam, de inkább elvetem az ötletet és csendben, éhesen és kimerülve

baktatunk lefele a sulis lépcsőn, ami üresen kong cipőink talpa alatt.

Undorodok ettől a helytől és alig várom, hogy elhagyjam. A folyosó koszos, a cementlapok repedtek, az ablakokat pedig talán soha nem pucolták meg, vagy ha igen, akkor nagyon ritkán. Visszatekintve a régi sulimra, az sokkal tisztább és szebb volt. Gyönyörű volt, ahogy a napfény elárasztotta a termünket. Tökéletes a párhuzam az életem alakulása és a sulik állapota között. Olyan szürreális ez az egész. Mintha két külön ember lenne, az akkori és a mostani énem.

Az aulából az ajtó felé sietünk. A portás ránk se hederít. Látszik, hogy fontos munkát végez. El van foglalva a rejtvényűségével, szarik ő az egészre. Vajon mi járhat úgy általában a fejében? Például, hogy: Elegem van már a gyerekzsivajból, még pár óra és mehetek haza. Megiszom a sörömet és megnézem a meccset. Vagy: Otthon vár az asszony vacsorával, lefürdök, lefekszem és megint kezdődik az egész előlről. Kiábrándító számomra, hogy az emberek nagy többsége, úgy él, hogy szinte minden napjuk ugyanúgy telik. Számomra az ilyen élet egy idő után értelmét veszti.

Mámorító, ahogy kiérve az arcomba fúj a szél. Érzem, ahogy a friss levegő átjárja a tüdőmet. Kellemesen hat most az izzadtságzagú, túlszűfolt terem után. Ragyogó a napsütés. Gyönyörű, ahogy fénye sejtelmesen átszűrődik a hatalmas fák levelei közt. Mindig is magával ragadott a természet szépsége, azonban amióta füvezek, még sokkal színesebbnek látom a csodáit, az életemet viszont annál sötétebben.

A tesi tanár jön szembe, de amint meglát minket, elfordítja a fejét. Nem akar ő nagy felhajtást, tudja, hogy lógunk, de hidegen hagyja. Csak jön, elvégzi a munkáját és hazamegy.

Alig pár autó halad el az úton, ahogy a járdához lépünk. Körülnézünk, egy pillanatra találkozik a tekintetünk Nolennel. Nem szólunk, egyikünknek sincs kedve beszélni. Már ahhoz is túlságosan fáradtak vagyunk. Ki tudja, talán neki is megvan a maga baja. Fogalmam sincs hol vannak a szülei. Sosem mesélt róluk. Csak az angliai rokonságról mesélt nekem, semmi többről. Csendben lépdelünk a májusi melegben. Két elcseszett ember, egy elcseszett világban, elcseszett körülmények között. Úgy érzem, feleslegesek vagyunk.

A járdán átvágva elérjük a parkot. Elég kicsi, kevés fával és bokrokkal, de arra pont elegendő, hogy elrejtse a kíváncsiskodó szemek elől, a társadalom eme két *söpredékét*. Kitzasztottak vagyunk, nincs hely számunkra ebben a világban. Vagyis valaha volt. Istenem, vajon mi lenne most velem, ha nem úgy alakul az életem, ahogy? Valószínűleg már Pesten lennék egyetemen Noémivel. Kollégium, szemeszterek meg minden, ami kell. Délutánok a kávézókbán. Ez annyira fáj, hogy már-már beleőrülök. Filmként pereg le szemeim előtt az alternatív életem. Közél három év telt el Noémi halála óta, de még mindig szörnyű, ha rá gondolok. Szerencsére a drogok meg a pia valamelyest képesek feledtetni a fájdalmat. A fű és az aljnövényzet kellemesen ropog a talpunk alatt, mikor elérjük a padot. A piros festék már szinte teljesen lekopott róla. Az önkormányzat büszkeségei. Jellemző, ami szem előtt van azt felújítják, de ami rejtve van, arra minek költeni? Senkit sem zavar.

Nolen fellép a padra és a támlájára ül, én pedig a poros földre dobom táskámat és követem példáját. Hirtelen kellemes érzés fog el. Apró madarak köröznek és dalolásznak a fák felett. Roppant megnyugtató hallgatni

őket. Szegények csak erre a kis parkra korlátozódtak. Ennyit engedett nekik az emberiség. Számukra mi vagyunk az istenek, legalábbis mi ezt gondoljuk. Ha akarjuk tenyészthetjük őket vagy akár ki is irthatjuk a fajtájukat.

Nolen előveszi tárcájából a rakétát, majd felém nyújtva így szól:

– Indulhatunk?

– Hát persze. Kicsit talán kikapcsolja az agyamat – felelem, közben pedig meggyújtom a cigit.

Enyhe szúrást érzek a mellkasomban, ahogy belélegzem a sűrű füstöt. Igyekszem minél tovább lent tartani, ám ez korántsem egyszerű feladat a köhögési inger miatt. Miután kifújom, átadom Nolennek is, aki közben így szól:

– Hova ezután? Vissza az öregedhez?

– Ja. Szegény így is sokat van egyedül. De este mindenképpen átnézek hozzád. Bár ettől totál ágynak dőlök. Megdobhatnál egy ekivel, legyen erőm menni – felelem enyhe mosollyal arcomon, mert közben azért beüt a fű is.

Hirtelen színesebbnek tűnnek a fák, meg amúgy minden. De az életemet, azt valahogy képtelen vagyok pozitívan szemlélni. Hogy is tehetném, hiszen holnaptól hajléktalan leszek. Kétlem, hogy van ennél lejjebb, de ezt leszámítva szeretem az érzést, mert ilyenkor legalább leszárom, hogy mi lesz velem, és nem görcsölök rajta. Ha Nolen nem lenne, megint a gondolataimba mélyednék. Jobb szeretek ilyenkor egyedül lenni, de a világért sem bánthatom meg, meg aztán ő hívott meg engem. Igazán jó gyerek.

Látom, ő is elbambult, mert kicsit késve ért el hozzám, amit mondtam. Lassan feláll és előhalássza zsebéből a zacskó ecstasyt, némán felém nyújtja.

– Mik vannak? Zöld smiley van, vagy barna krokodil?
– kérdezem.

– Nem tudom, Oli. Nézd át! Én totál készen vagyok.

Kissé remeg a kezem, míg kiöntök egy adag tablettát a markomba, hogy tüzetesen átvizsgáljam őket. Milyen aprók és mégis mekkora erő rejlik bennük! Kikapom az egyik zöldet, zsebre teszem, a többit pedig a padra rakom.

– Kösz, haver – mondom, de Nolen a semmibe bámulva teljesen elmélyedt gondolataiban. Nem jutott el hozzá, amit mondtam.

Nem is erőltetem a beszélgetést, helyette inkább lassan előveszem a walkmant és belehelyezem a kazettát, amit a suliban adott. Felteszem a fejhallgatót, és bekapcsolom a lejátszót. Amint hangos kattanással elindul, egy roppant kellemes dallamot hallat. Az A Tension I saw an angel-je szól a fejhallgatómból. Nagyon szép és valóban pörgős zene.

Roppant megnyugtató érzés kerít hatalmába. A fák lengedeznek az enyhe szellőtől, ami minket is körülölel. Egyik slukkot szívom a másik után. Előttünk egy kis tisztáson, néhány méterre egy fiatal fiú és egy lány ül a fűben, kezükben füzetekkel. Tanulnak. Akár én is lehetnék, de helyette ülök ezen a padon és elszívom azt a maradék agyamat is. És mégis e percben ez minden, amire vágyom.

Nolen tekintete még mindig a semmibe réved. Elméje rég nincs már ezen a világon, ahogy az enyém se. A zene még mindig max. hangerőn dübörög a füleimben. Hmm „I saw an angel.” Valaha én is láttam egy angyalt, de tudom,

többé már nem láthatom. Rettegek a gondolattól, hogy egyszer elfelejtem a hangját az arcát, a mindenét. A felső tízezerhez tartozó szüleiben, annyi emberség nem volt, hogy legalább egy képet adjanak róla, pedig Noémi rengeteg közös képet készített kirándulásaink alkalmával. Nekem sajnos nem volt pénzem gépre, így minden közös emlékünknél nála maradt. Annak idején szörnyen zavart a köztünk tátongó társadalmi szakadék, de ma már bármit megadnék, ha vele lehetnék, akár még csórón és hajléktalanon is.

Ismét Nolen rekedt hangja ránt vissza a keserű valóságba.

– Indulnom kéne, Olivér. Totál kikészültem. Szerintem mindjárt behányok.

Azt hiszem, nem őszinte velem. Egész idő alatt valami nyomasztotta. Furcsa, de Nolent két éve ismerem és mégsem tudok róla semmit.

– Jól van Nolen. Én meg visszamegyek az öregemhez és ledőlök egy kicsit.

Hangos huppanással, szinte egyszerre ugrunk le a földre. Felkapom a táskámat, és le sem porolva félvállra veszem.

– Este várlak haver. Aztán ki ne üsd addig nagyon magadat! – nyújtja felém kezét Nolen, amit megrázok.

– Ne félts engem, ott leszek. Legkésőbb tízkor.

– Jó legyél ember! – feleli, majd megindul a park túlsó vége felé.

Egy darabig még nézem távolodó alakját, majd én is megindulok a buszmegálló felé. Torkom száraz, éhes és szomjas vagyok, szemeim égnek a két cigitől, ami ma bennem van. Nem vágyom semmi másra, csak hogy ágynak essek, de tudom, vár még rám egy menet a faterral. Kicsit se képes összeszedni magát. Ő már régen feladta. Holnap pedig már muszáj lesz bejelentkeznünk a hajléktalanszállóra, ha nem akar a híd alatt aludni. Bár lehet, hogy még ott is jobb helyünk lenne.

Kissé elvakít a napfény, ahogy elérem a park szélét. Kezem a szemem fölé tartom, kizárva a nap vakító sugarait. Még pár lépés és a buszmegállónál vagyok. Fogalmam sincs, mikor jön a busz, teljesen elveszítettem az időérzésem. Rajtam kívül csupán egy fiatal fiú és egy idősebb úr állnak ott. Gondolom, akkor nem kell sokat várnom.

Az utcán elhaladó autók okádják magukból a füstöt. Irritálja a tüdőt. Az iskolából fiatalok özönlnek kifelé, szünet van. Mint egy börtönből, mind alig várja, hogy kiszabaduljon onnan. Elmúlt már az az idő, amikor a gyerekek még szerettek suliba járni. A fiú mellettem a tetrisét nyomkodja türelmetlenül, a bácsi pedig az égen köröző madarakat kémleli. Mire gondolhat most? Az életére, a gyermekkorára, esetleg a háborús időkre? Ki tudja? Biztos sok mindent megélt már. Az is lehet, hogy özvegy és a feleségére gondol. Azt hiszem, én nem szeretnék megöregedni, vagy legalábbis nem egyedül. De nem is igazán tudom, mit szeretnék. Sajnos, képtelen vagyok a dolgokat meg nem történté tenni. Az idő könyörtelenül száguld előre és visszafordítani nem lehet.

Ekkor végre feltűnik a sárga Ikarus. Egyre nagyobb és nagyobb, ahogy szép komótosan közelít felénk, majd ahogy odaér, hangos nyikorgást hallatva megáll, s ajtaja kinyílik. Felengedem a fiút meg a bácsit, én úgysem sietek. Ugyan hova sietnék, a részeg apámhoz? Sajnálom szegényt. Biztos őt is felemésztik a szép emlékek. Vigyáznom kell rá. Segítségre szorul. Kár, hogy fordítva kéne lennie, és neki kéne rám vigyázni, de hát így alakult.

Lassan fellépdelek a lépcsőn és enyhén remegő kézzel jegyet lyukasztok. Ujjaim kissé ráncosak a sok cigitől, mintha már vagy ötvenéves lennék. A sofőr rám se hederít. Ellenkező irányba bámulva néz ki az ablakon. Látszik, elege van a munkából, és inkább menne már haza. Ezzel mondjuk mind így vagyunk. Mindenki hazavágyik. Az pedig, hogy kinek mit jelent a haza, eléggé változó.

Elindulok az ülések közt. Mindenütt emberek ülnek, idősek, fiatalok egyaránt. A folyosó szinte a végtelenbe nyúlik. Köhögcsélés, krákogás és beszédfoszlányok elegye kísér utamon. Végre találok egy ülőhelyet és gyorsan lehuppanok. Furcsa, mikor ennyi idegen ember össze van zárva. Néhányan a gondolataikba merülnek. Mindnek megvan a maga története, élete. És persze mind alig várja, hogy szabaduljon onnan.

A jármű lassan végre megindul. Még látom a park fáit, ahogy elhaladunk mellettük. Fülemben a Happy Hardcore Shooting star című száma szól. Vagy inkább üvölt. Tökéletes módszer arra, hogy az ember kizárja a külvilágot. Néha jó elveszni a gondolataimban és az emlékeimben.

A város főútján haladunk. Jobb és bal oldalon egyaránt négyemeletes panelok sorakoznak. Nap mint nap erre jövök, mégse tűnt fel eddig, mennyi van belőlük. Ha az ember kicsit eltávolodik a dolgoktól és onnan szemléli azokat, sok érdekességre bukkanhat.

Olcsó építésű házak még a szocializmus idejéből. A járdákat görkorcsolyás tinik szelik át, walkmannel a fülükben. Szívesen lennék most a helyükben. Gondtalanul élvezném az életet. A legjobb korukat élik, még kamaszok. Szerettem azokat az éveimet, és még élveztem volna tovább is, ha nem törik derékba az életem. Hamar fel kellett nőjek. Persze nem panaszkodhatom. Vannak helyek a háború sújtotta országokban, ahol a gyerekeknek már nyolc-kilenc éves korukban fel kell nőniük, pedig ennél jobb sorsot érdemelnének. Kiszámíthatatlan az élet. És kegyetlen is. Egy darabig kényeztetni az embert, elhalmozza csupa jó dologgal, aztán meg akadályokat gördít elé, vagy ami még rosszabb, derékba töri az életét. Nekem ezt adta, ezzel kell beérem. Nincs más választásom.

Rövidesen a busz ismét lelassít és megáll. Emberek szállnak le és jönnek helyettük újak, mintha csak egy

tökéletesen működő rendszer részei volnának. Robotok. Munkából és iskolából hazasiető robotok. Vagy hangyák. Az ajtók bezárulnak és továbbindulunk. Behunyom a szemem, az erős napfény azonban így is utat talál a szemhéjamon át. Fejem ide-oda billeg a zötykölődéstől. Olyan fáradt vagyok, hogy úgy érzem, bármelyik percben elszundíthatok, így inkább felemelem fejem a támláról és kinyitom a szemem. Velem szemben egy helyes arcú lány ül. Barnás haja kicsit a szeme elé lóg, de így is látni ragyogó zöld szemét.

Kacéran oda-oda pillant rám. Nem megyek bele a játékába, de persze megbántani sem akarom, így eleresztek egy félmosolyt. Buszunk lassan befordul a mi utcánkba. Tudom, ma kell utoljára hazajönnöm. Hogy holnaptól mi lesz, fogalmam sincs. Egyik napról a másikra élek. Úgy tűnik, az embernek kell, hogy lássa előre az életét, vagy legalábbis néhány napot vagy hetet belőle. Biztonságérzetet ad neki, hogy előre tudja, lesz mit enni, hol lakni.

A bizonytalanság megőrjít. Az agyamra megy. Inkább leszárom az egésztestet. Egyszerűbb, mint feleslegesen görcsölni. Majd lesz valami.

Már azelőtt felállok, hogy megálltunk volna. Szeretném elkerülni a lány pillantását. Fáradtan lépdelek a hátsó ajtóhoz. Magamon érzem mindenki pillantását és ez roppant irritálóan hat rám, bár szerintem ezzel mindenki így van. Valószínűleg senki sem szereti a tömegközlekedést.

Fellélegzek, mikor végre megállunk. Alig lépek le a járdára, a busz máris továbbindul és a gépezet mozgásba lendül. Az utca üres, egymagam lépdelek a panelok sora mellett. Még mindig a cigi hatása alatt vagyok. Olyan kuszának tűnik minden. Színes, mégis szürke. Zajos, mégis csendes. Talán egy másik valóságba csöppentem, ki tudja? Faszom se tudja, hol jár az elmém, de hogy nem itt, az is biztos.

Lassan elérem lépcsőházunkat és belépek a szélesre tárt üvegajtón. Jó időben mindig nyitva van. Csak a lépteimet hallom. Mintha csak egy szellem volnék, egy emberek nélküli világban.

Az ajtók mögül nevetés, csecsemősírás és beszélgetések szűrődnek ki. Olyan gyengének érzem magam, hogy végig az öntöttvas korlátba kell kapaszkodnom. Már csak egy emelet. Kibírod, Olivér –

bátorítom magam. A hányinger fog el, mikor elérem az ajtónkat. Érzem, sápadt vagyok. Kicsit sok volt most ez a cigi így tisztán. Főleg, hogy ma még semmit sem ettem. Lenyomom a kilincset, és a nagy barna ajtó nyikorogva tárul ki. A bűdös előszoba dohos szaga émelyítő. A világosbarna tapéta több helyütt leszakadt. Ruhák a fogason. Apám koszos, lyukas cipője a földre hajítva hever, várva, hogy anyám kitisztítsa és szép rendben a fal mellé rakja. De anyám most nincs itt. Elmúltak már azok az évek, mikor még boldogan tértem haza és az otthon családi melege fogadott.

A WC ajtó tárva-nyitva, csak úgy áramlik ki a szarszag. Émelyítő. Kinyitom a fater szobájának repedt üvegezett ajtaját. Belépek, apám horkol, vodkás üveg a földön, a tv halkán szól. Épp a viszkis újabb bankrablásáról van szó. Valahogy hidegen hagy az egész, inkább kikapcsolom, és a földre dobom a távirányítót. Apám felriad a hangos csattanásra.

– Mi az? Á, te vagy az, Oli?

– Én vagyok, apa. Mégis ki más lenne? – felelem kissé gúnyosan, mire az öregem fejét vakargatja, de nem szól semmit, helyette én folytatom:

– Szedd össze magad! Pakolj el pár ruhát! Holnap sulit után indulunk.

– Nem megyek én már sehová, fiam.

– Ugyan már apa, ne csökönyösködj! Te is tudod, hogy ez nem így működik. Ne légy gyerekes! – felelem abban a reményben, hogy tudok majd rá hatni.

– Meddig süllyedünk még, fiam? Van még ennél lejjebb is?

– Hidd el, van! És van egy pont is, ahonnan már nincs visszaút. Én tudom – válaszolom mélyet sóhajtva.

– Talán igazad van. Ki hitte volna, hogy így tönkretesz minket Noémi apja! Ugyan mit ártottunk neki, Olivér, hogy ezt érdemeltük? – mondja apa, miközben arcán megcsillan egy könnycsepp.

– Semmit. Úgy látszik, már szeretni is bűn. Tudod apa, sokáig magamat hibáztattam Noémi halála miatt, de rá kellett jönnöm, hogy nem miattam tette, amit tett – felelem, s közben leheveredek apa mellé és kinyitok egy üveg sört.

A kis szobában nagy rendetlenség uralkodik. Üres üvegek és cigis dobozok mindenütt. A füst áll a helyiségben. Köhögnöm kell.

– Nem miattad volt, Olivér. Ti jól el voltatok együtt. Minden az apja miatt van. Elválasztották tőled, el akarták venni a gyereket is, ráadásul még egy kapcsolatba is belekényszerítették. Ők ölték meg a lányukat és ezt nagyon is jól tudják. Ezért próbálják meg ránk hárítani a felelősséget.

– És szerinted ettől nekem jobb lesz? Egy szívás az egész. Tudod, azt nem értem, hogy másnak tök simán megy minden, nekünk meg semmi. Csak lefelé visz az utunk, sodródunk a semmibe – mormolom mintegy magamnak.

– Mondanám, hogy nem így van, de hogy adhatnék neked tanácsot, ha még én sem tudok felállni a szarból?

– Sajnos van az a szar, amiből képtelenség felállni, és élet, amit már nem lehet helyrehozni. Mert az idő nem engedi. Nem tudom meg nem törtéنتé tenni a dolgokat, pedig semmire nem vágyom jobban.

– Az idő cseszte el az egészet, fiam, annak is kell helyrehozni. Ezen már kár rágódnod – feleli apa, eleresztve egy enyhe mosolyt amolyan biztatásként, majd így folytatja: – Isten majd mindent megold, hidd el.